



Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

382.22

Hely

Idő

1922

Személy

Szerző:

Cím: Hazakísértem a szénemet.

Forrás:

Világ

Bp.

1922. 9. 27.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs

— Hazakísértem a szénemet. Kísértem már haza primadonnát, forró tapssal, virágokkal ékes premiére után, bálkirálynőt parfümös, muzsikás, pezsgős éjszaka végén, de mi ez mind ahhoz a nagy-szerű, isteni érzéshez képest, mikor ma a lipótvárosi teherpályaudvarról a lakásomig kísértem tíz méter-mázsa Saar-vidéki szénemet! Megsimogattam szememmel a sárgán erezett, fekete, otromba tömböket, gyönyörrel szívtam magamba a felszálló szénport, s ha a végén olyan kormos voltam is, mint Vulkánus isten valamelyik kovácslegénye, éreztem, hogy ur vagyok, valóságos kis Berend Iván a Fekete gyémántokból.

Tíz métermázsa szén! Az előtt talán harminc koronába se került, most — hallom — majd harmincezer kornát ér. Nagy esemény az ilyesmi a háznál, érthető, hogy rendkívüli izgalmat okoz ebben az inséges világban.

Reggel hét órákor kezdődik az ünnepély. Ki kell vágtatni a csuzdához. A csuzda ott van valahol a Váci-ut tájékán, az Árboc-utcaánál, dűledező kerítések mögött, ahol szegény asszonyok kotorják zsákekbba a szemébe tévedt forgácsot, fahulladékot. Itt aztán megállunk egy szóra! A csuzdának semmi köze sincs sem a csuzhoz, sem a csuzásához. Egy kis fabódéban üldögél a kereskedő, pici, rácsos ablakon veszi át az utalványokat, ír, számel, azzal odamegyünk a szenes vagonokhoz, ahonnan nem csuszattják, — hanem lehányják a szénét.

Öten várunk a szénünkre. Két hölgy és három ur. Az egyik hölgy miniszteri főszámtanácsos felesége, a másik egy postás leánya, az urak között van fogházor, kalauz és jómagam.

Amíg a mázsálásra várunk s egy kis padon üldögélünk, a fanyarul csipő szeptemberi szélben, lassankint összemelegszünk, megbarátkozunk. Alkalmi kis család lettünk, ma délelőtt együtt maradunk, egy kocsin van a dédelgetett kincsünk, jó emberek vagyunk, az állami szolidaritás dolgozik bennünk. Miről beszélgetünk? Hogy mennyi töméntelen szén gyűl itt garmadába, de jó volna belőle egy vaggonnal hazavinni, mi lesz télen, hány szobát lehet fűteni, meg effélett. Mert a postások és a főszámtanácsosok között itt nincs különbség. Mindegyiküknek csak egy szobára telik a szénből, — ha telik.

Közben fölkerült a kocsira a szén. A két mura-közi nekikapaszzkodik, feldübörögnek a hidmérlegre. Mind az öten ott állunk a mázsálónál és feltékenyen nézzük, hogyan ingadozik a mérleg ide-oda. Kár volna minden grammért, amennyivel kevesebb jut a kályhába.

Megvagyunk. A legények fölülnek a bakra, a kocsis mellé, az egyik hátulról lógatja le a lábát, a körülrótorozott, szakadozott kosarak mellől. Mi öten, mint gyász kíséret a szegényes temetés után, megindulunk a kocsi nyomában. Elöl megy a tanácsosné a pestás lányával, utánuk mi. A kocsi lassan fordul ki a Váci-utra. A kávémérésekből, pálinkásbódékból egy-két ványadtéképű asszony, rongyos napazámos vetődik ki, Megnézik a szénét. Az egyik azt mondja:

— Jól gyön a gazdagoknak!

Összenézünk mind az öten. A „gazdagok”. De nem szólunk semmit. A Váci-utra értünk. Az egyik zökkenőnél egy jó darab szén hullik le a kövezetre és darabokra törik.

— Nono, — mondja az a legény, aki a lábát lógatja. De nem mozdul. Valami öreg bádogskatulyából dohányt vesz elő és cigarettát pödör egykedvűen.

— Hó! Álljon meg csak! — kiabálunk mind az öten.

A kocsi megáll.

— Mi baj van? — kérdi a Kocsi.

— Leesett a szén. Majd föladjuk.

— Hát csak siessenek!

Sietünk is. Egy-kettőre fönt van a kocsin az a pár kilóska. Most már gyorsabban megy a kocsi, valósággal szaladunk utána. A sorrend megfordul, mi vagyunk elől, az asszonyok elmaradnak.

Hazaértünk. Az enyémet rakják le legelőbb. A

városi házinyomda 1922